

Geceyi Omuzlarımdan Atıyorum

— Mikail Dede · 22 Şubat 2026

gece

kapıyı içeriden kilitler gibi iner üstüme
duvarlar büyür, oda daralır
rüzgar camı tırmalar
birinin adımı fısıldadığını sanırım

yıldızlar görünmez bugün
gökyüzü küsmüş sanki
uzakta bir ev var hafızamda
bacası tüten bir çocukluk
bir de çatının üstünde bir karga

karga kara kuş... karga uğursuz kuş
karga kara kuş... karga uğursuz kuş

yıldızlar görünmez: yol uzakta
ben yerini sevenlerdenim
valiz bana göre değil
ayrılık çabuk çarpar göğsüme

yalnızken seslenir bana duvarlar
mesela rüzgar kapıları çarpıyorsa
mesela ışıklar birden sönüyorsa

mesela annem uzaktaysa
ben susarım susarım susarım
bana bir muska yap
adımı avucunda sakla anne

ben hâlâ yalnızım
gece üstüme geliyor
içimde bir titreme var
durmuyor geçmiyor
anne sobayı yak üşüyorum
ellerim buz kesiyor

yalnızım bunu hep söylüyorum
yalnızım bunu hep söylüyorum
yalnızlığımın içinde yine yalnızım

içimde bir boşluk var
sanki biri eksik
çok üşüyorum
bir çay koy bana

yıldızlar görünmez: umut uzakta
ben sıcak bir sese hasretim
yalnızım bunu hep söylüyorum
yalnızım bunu hep söylüyorum

geceyi omuzlarımdan atıyorum kimse tutmuyor
geceyi omuzlarımdan atıyorum kimse tutmuyor
bir de çatının üstünde bir karga...
karga kara kuş... karga uğursuz kuş..